

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce:

ŠKODA TRANSPORTATION a.s., IČO 62623753
se sídlem Emila Škody 2922/1, 301 00 Plzeň
zastoupený advokátem Mgr. Radkem Pokorným
sídlím Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

za účasti osoby zúčastněné
na řízení:

České dráhy, a.s., IČO 70994226
sídlím Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. června 2017, č. j. MV-78550-3/KM-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 5. 2017, č. j. NCOZ-5074-4/ČJ-2017-4100PI, kterým byla podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“) a na základě ustanovení § 8a a § 11 odst. 6 informačního zákona, ustanovení § 5 odst. 3 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) a ustanovení § 8a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění rozhodném (dále jen „trestní řád“) a ustanovení § 81 a § 135 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění rozhodném (dále jen „občanský zákoník“), částečně v bodech 1), 2) a 6) odmítnuta žádost žalobce ze dne 5. 5. 2017 o poskytnutí informací vztahujících se k řízení č. j. NCOZ-1670-145-TČ-2016-412102, a to v následujícím rozsahu:

1) bylo-li již řízení pravomocně ukončeno, žádal o kopii usnesení dle ustanovení § 159a odst. 1 trestního řádu, kterým bylo rozhodnuto o odložení věci vedené pod sp. zn. NCOZ-1670-145-TČ-2016-412102;

2) bylo-li již řízení pravomocně ukončeno, žádal o kopii rozhodnutí dozorujícího státního zástupce, jímž bylo rozhodnuto o stížnosti údajného poškozeného (bylo-li již o stížnosti poškozeného rozhodnuto);

6) bylo-li umožněno společnosti České dráhy, a. s. nahlížet do spisu vedeného k řízení, žádal o kopii protokolu o nahlížení do spisu.

(dále též „žádost“).

II.

Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal nesprávnost a nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že požadoval informace týkající se trestního řízení, které bylo v době podání žádosti o informace pravomocně skončené.
3. Žalobce spatřoval nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí v nesprávném posouzení podmínek, za kterých nelze informace poskytnout na základě výluky dle § 11 odst. 6 informačního zákona; tedy proto, že požadované informace obsahují skutečnosti, které by měly dopad na schopnost orgánů činných v trestním řízení jednat. Žalobce zpochybnil argumentaci žalovaného, který pod uvedenou zákonnou výlukou subsumoval i možnost případného pokračování trestního řízení (možnost obnovení věci) s tím, že správní orgán I. stupně obdržel sdělení v podobě tzv. nejasného podání, jež by k obnovení trestního řízení mohlo vést. Žalobce však namítal, že obnova řízení nemůže být vyloučena nikdy a že existence tohoto nejasného podání obdrženého po skončení trestního řízení nemůže jakkoli vypovídat o pravděpodobnosti obnovení trestního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

4. Žalobce rovněž namítal vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný zmínil požadavek vysoké pravděpodobnosti obnovy trestního řízení coby důvodu pro neposkytnutí informace, nevysvětlil však, v čem je taková míra pravděpodobnosti v daném případě dána. Žalobce poukázal na odbornou literaturu a judikaturu a odmítl extenzivní výklad podmínek, za kterých lze informace neposkytnout.
5. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že nelze poskytnout informace z požadovaných dokumentů, které mají vztah k důkazům, neboť vypovídají o metodice postupu policie při prověřování trestné činnosti. Uvedl, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývalo, že informace nelze poskytnout, neboť obsahují „výčet důkazů“, až žalobou napadené rozhodnutí odůvodnění rozšířilo o „časovou provázanost důkazů“, čímž bylo žalobci znemožněno na tuto argumentaci v odvolání reagovat. Žalobce byl ale přesvědčen, že ani rozšiřující argument žalovaného spočívající v časové provázanosti důkazů nemůže obstát. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73, dle kterého je informování veřejnosti o konání orgánů činných v trestním řízení zajištěno prostřednictvím poskytování rozhodnutí vydaných v trestním řízení. Žalovaný však, aniž by odůvodňoval své obavy z ohrožení šetření obdobných případů, ve svém důsledku veškerou práci policie označuje za tajnou; taková argumentace žalovaného by dle žalobce vylučovala poskytování jakýchkoli usnesení o odložení věci a dokonce i vydaných trestních rozsudků. Žalobce sporoval, že by způsoby získávání důkazů byly neveřejné a tajné, neboť tyto jsou vypočteny v trestním řádu. Namítal, že v žalobou napadeném rozhodnutí není obsažen výslovný a dostatečně zdůvodněný závěr, že by vyžádané informace obsahovaly tajné údaje, kvůli kterým by se informace nedaly poskytnout s odkazem na § 11 odst. 6 informačního zákona.
6. Žalobce namítal i nesprávný výklad zásady presumpce neviny žalovaným a nesouhlasil s tím, že by pouhá zmínka o určité osobě v trestním rozhodnutí mohla zasahovat do jeho (dobré) pověsti, popř. do jiných jeho práv, a to ani s ohledem na § 8a trestního řádu.
7. Žalobce nesouhlasil, že by poskytnutím požadovaných informací mohlo dojít k zásahu do ekonomické sféry údajného poškozeného. I pokud by požadované dokumenty takové informace skutečně obsahovaly, pak měly být informace, resp. dokumenty v příslušném rozsahu anonymizovány. Žalobou napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné i proto, že z něj není jasné, proč by poskytnutím informací žalobci hrozil zásah do ekonomické sféry údajnému poškozenému.
8. Rovněž tak žalobce nesouhlasil s tím, že by v daném případě poskytnutí informací nepřispělo k naplnění účelu práva na informace, ale naopak by jím mohlo dojít k zásahu do práva na ochranu soukromí. Zdůraznil, že pokud jde o zásah do práv osob, pak § 11 odst. 6 informačního zákona vyžaduje ohrožení práv třetích osob, nikoli pouze možnost ohrožení jejich práv.
9. Žalobce na závěr shrnul, že žalovaný nesprávně posoudil možnost postupu podle § 12 informačního zákona. Nesouhlasil s tím, že by anonymizací požadovaných dokumentů bránila možnost pokračování v daném trestním řízení.
10. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně a aby správnímu orgánu I. stupně (povinnému subjektu) uložil povinnost poskytnout požadované informace a dokumenty v patnáctidenní lhůtě. Žalobce měl za to, že ve věci je dán důvod pro postup podle § 16 odst. 4 informačního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i obsah dotčených spisů.
12. Žalovaný shrnul, že stěžejním důvodem pro odmítnutí žádosti bylo ohrožení práv třetích osob vystupujících v daném řízení a schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Vysvětlil, že přes tehdejší „ukončení“ trestního řízení ve fázi prověřování obdržel orgán činný v trestním řízení podnět týkající se dané věci, na jehož základě byly vyžádány nové listinné důkazy a informace z nich byly vyhodnocovány, přičemž bez jejich vyhodnocení nebylo možno vyloučit ani variantu pokračování v předmětném trestním řízení. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. 6 As 338/2016. Žalovaný dále uvedl, že i v případě neexistence reálné možnosti pokračování v trestním řízení by na požadované informace dopadala výluka daná § 11 odst. 6 informačního zákona.
13. Odmítl námitku žalobce, že by napadené rozhodnutí vnášelo do řízení nové argumenty či bylo nepřezkoumatelné; měl naopak za to, že v něm dostatečně odůvodnil, jaký dopad by mělo poskytnutí požadovaných informací na schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet, odhalovat a příp. stíhat trestnou činnost s ohledem na schopnost získávat potřebné důkazy a poznatky.
14. Žalovaný uvedl, že Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že poskytování informací bude v přípravném trestním řízení spíše výjimkou než pravidlem. Připomněl, že žalobce je s předmětnou trestní kauzou poměrně detailně obeznámen, což omezilo míru zobecnění prostřednictvím vyloučení pouze části informací.
15. K žalobní námitce týkající se zásahu do práv třetích osob uvedl, že § 8a trestního řádu představuje zvláštní důvod pro omezení práva na informace, byť je z procesního hlediska žádost vyřizována postupem podle informačního zákona. Zdůraznil, že dílčí nesprávný závěr týkající se presumpce neviny, popř. otázka dehonestace osoby zveřejněním informace, že tato byla podezřelá ze spáchání trestného činu, není pro věc rozhodující.
16. Zopakoval, že z žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, na základě jakých úvah správní orgány dospěly k závěru, že v dané věci převyšuje právo na ochranu práv třetích osob a veřejné bezpečnosti nad právem na informace. Dodal, že ani nelze dovodit, že by účelem žádosti žalobce byla kontrola výkonu veřejné moci.
17. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl v plném rozsahu jako nedůvodnou.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

18. Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 11. 2017 ztotožnila s důvody, pro něž bylo poskytnutí informací správním orgánem I. stupně a následně žalovaným odmítnuto.
19. Osoba zúčastněná na řízení odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Souhlasila s tím, že by poskytnutí požadovaných informací mohlo vést ke znehodnocení existujících důkazních prostředků a zmaření účelu trestního řízení tím, že by byla

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost. Poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2014, č. j. 6 A 245/2010-41, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013-36. Zdůraznila, že potřeba ochrany taktických postupů policejního orgánu přesahuje meze konkrétního řízení. Trvání předmětného řízení, stejně jako případná možnost obnovení trestního řízení nejsou podmínkou pro odepření informací dle § 11 odst. 6 informačního zákona, protože úvahy o pravděpodobnosti obnovení řízení měla za bezpředmětné.

20. Rovněž tak souhlasila s názorem žalovaného, že pokud jde o ohrožení práv třetích osob a narušení ochrany totožnosti osob v přípravném řízení, je tím dán důvod pro neposkytnutí informací podle § 11 odst. 6 informačního zákona. Uvedla, že žalobcem požadované informace se týkají procesní strategie a právních úvah v rámci obchodního sporu mezi osobou zúčastněnou a žalobcem. Souhlasila s žalovaným, že je třeba hodnotit, které informace umožňují ztotožnit chráněnou osobu, přičemž okruh takových informací není vyčerpán údaji o jménu a příjmení, ale zahrnuje i údaje o pracovním zařazení, vykonávacích funkcích či konkrétní provozované činnosti. Dodala, že na rozdíl od řízení před soudem je přípravné trestní řízení zásadně neveřejné, tudíž je argumentace žalobce analogií s trestními rozsudky nepřiléhavá.

V.

Replika žalobce

21. V replice ze dne 31. 8. 2018 žalobce uvedl, že s vyjádřením žalovaného nesouhlasí, zejména s jeho tvrzeními o vyžádání si nových listinných důkazů, rozsahu požadovaných informací a možnosti ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení kvůli tomu, že představitelé žalobce by mohli vystupovat jako svědci. K tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 Ads 123/2008. Žalobce dále v reakci na to, že žalovaný argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 125/2013-50, a zdůraznil, že v případě žalobcovy žádosti bylo trestní řízení i řízení o stížnosti proti usnesení o odložení věci skončeno. Zopakoval, že úvahy žalovaného a správního orgánu I. stupně ohledně možnosti pokračování v trestním řízení byly zcela hypotetické. Žalobce nesouhlasil, že by skutečnost, že je s kauzou velmi dobře obeznámen a že vede spor před obecnými soudy s osobou zúčastněnou, měla mít vliv na poskytnutí požadovaných informací. Uvedl, že poskytnutí informací se hodnotí podle požadovaných informací, nikoli podle osoby žadatele.
22. Žalobce nesouhlasil ani s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení. Judikaturu, na kterou osoba zúčastněná poukázala, považoval za nepřiléhavou a jí provedený výklad podmínky § 11 odst. 6 informačního zákona označil za extenzivní.

VI.

Obsah správního spisu

23. V žádosti ze dne 5. 5. 2017, podané podle informačního zákona a trestního řádu, žalobce po správním orgánu I. stupně požadoval dokumenty a informace týkající se trestního řízení vedeného pod č. j. NCOZ-1670-145-TČ-2016-412102.
24. Součástí správního spisu je dále poskytnutí informace ze dne 22. 5. 2017, kterým správní orgán I. stupně poskytnul žalobci pouze částečně informace požadované žalobcem [konkrétně ty, které žalobce vypočetl v bodech 3), 4), 5) a 7) žádosti] a sdělil, z jakého

důvodu nelze poskytnout informace požadované žalobcem v bodě 8) žádosti. Ke zbylým bodům žádosti správní orgán I. stupně uvedl, že k této otázce vydal povinný subjekt rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, které bylo žadateli poskytnuto pod č. j. NCOZ-5074-4/ČJ-2017-4100PI.

25. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 22. 5. 2017, č. j. NCOZ-5074-4/ČJ-2017-4100PI, žádost žalobce v bodech 1), 2) a 6) částečně odmítl podle § 15 odst. 1 informačního zákona a na základě § 8a a § 11 odst. 6 informačního zákona, § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů a § 8a odst. 1 trestního řádu a ustanovení § 81 a § 135 občanského zákoníku. V odůvodnění uvedl, že nejprve posuzoval, zda v dané věci probíhá trestní řízení. Upřesnil, že správnímu orgánu I. stupně bylo po vydání usnesení o odložení věci doručeno podání nejasné povahy, jehož obsah je ve stadiu vyhodnocování; správní orgán I. stupně proto tuto věc, i když byla pravomocně ukončena, nepovažoval za ukončenou meritorně. Dále uvedl, že žalobce není subjektem s právem nahlížení do spisu a současně mu nelze sdělovat postup policejního orgánu, neboť by tím mohla být ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost; požadované dokumenty přitom obsahují informace o úkonech a postupech orgánů činných v trestním řízení. Zkoumal, zda poskytnutí informací nemůže zmařit předmět a účel trestního řízení, porušit presumpci neviny a ohrozit práva třetích osob. Uvedl, že zde dochází ke střetu dvou základních práv, a to práva na ochranu osobnosti a osobních údajů a politického práva na informace, proto provedl test veřejného zájmu. Správní orgán I. stupně dospěl k tomu, že zveřejnění informací by představovalo citelný zásah do osobnostních práv v kauze figurujících osob, zásah do práva na ochranu pověsti právnických osob a dalších práv jako je např. ochrana obchodních zájmů, přičemž takový zásah není odůvodněn naléhavou společenskou potřebou. Naopak neposkytnutí informací je odůvodněno naléhavou společenskou potřebou, a to rolí státu při odhalování a stíhání trestných činů.
26. O odvolání žalobce, v němž bylo argumentováno obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že podle informačního zákona je možné požadovat i informace z trestního řízení, což žalobci nebylo odpíráno. Ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona představuje výjimku z poskytování informací; tato výlučka obsahuje dvě normy, z nichž první slouží k ochraně práv třetích osob a druhá k ochraně schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit úkoly v oblasti trestněprávní represe, přičemž toto ohrožení nemůže být pouze hypotetické, ale s určitou mírou pravděpodobnosti přítomno. Jsou-li však takové informace přítomny, lze jejich vymezení a specifikaci následků poskytnutí provést do značné míry pouze v obecné rovině. Žalovaný uvedl, že uplatnění výlučky podle ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona je na místě, neboť požadované dokumenty obsahují informace způsobilé ovlivnit chování potencionálních podezřelých vůči některým důkazům v návaznosti na zjištěné kroky policejního orgánu způsobem, který by značně ztížil možnost získání dalších důkazních prostředků a ve svém důsledku ohrozil schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost. Žalovaný shledal určité nedostatky v odůvodnění správního orgánu I. stupně, pokud jde o zásah do práv třetích osob, ovšem nikoli takové, aby nebylo zřejmé, že vymezený skutkový důvod byl subsumován pod § 11 odst. 6 informačního zákona a aby se žalobce proti nim kvůli jejich vágnosti nemohl věcně bránit. Konstatoval, že poskytování informací o osobách z přípravného trestního řízení bude vždy spíše výjimkou než pravidlem, a odkázal na § 8a trestního řádu. Uvedl, že i přes nešťastně

provedenou formulaci danému případu odpovídá hodnotově provedené zvážení střetu ústavně zaručených práv správním orgánem I. stupně, tedy že by v daném případě poskytnutí informací nepřispělo k naplnění účelu práva na informace, nýbrž naopak by jím mohlo dojít k zásahu do dalších zaručených práv. Shledal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně netrpí vadami, které by měly za následek jeho nesprávnost či nezákonnost, a akceptoval právní úvahu správního orgánu I. stupně.

VII.

Jednání

27. Na ústním jednání konaném dne 9. 3. 2020 soud konstatoval, že mu nebyl ve věci předložen kompletní spisový materiál tak, aby na jeho základě mohl soud řádně zjistit skutkový stav věci. Proto soud vyzval žalovaného usnesením k doplnění správního spisu, zejména o dokumenty, které správní orgány odepřely žalobci ve věci poskytnout; a taktéž k doplnění tzv. nejasného podání, na jehož obsah správní orgány ve svých rozhodnutích odkazují s tím, že po prošetření v něm sdělených informací lze uvažovat o pokračování v trestním řízení. Jelikož žalovaný neměl na ústním jednání soudem požadované dokumenty k dispozici, soud mu poskytl lhůtu pro jejich doložení a ústní jednání za tímto účelem odročil.
28. Podáním ze dne 18. 3. 2020 žalovaný soudu veškeré požadované doklady zaslal a současně požádal podle § 45 odst. 3 s. ř. s. o vyloučení předložených listin z nahlížení zejména ve smyslu § 8a odst. 1 trestního řádu, a to z důvodu ochrany informací o trestním řízení, jelikož předložené listiny obsahují údaje způsobilé narušit práva na ochranu osob v něm uvedených a pokyn dozorujícího státního zástupce je navíc vnitřním pokynem státního zástupce vůči policejnímu orgánu.
29. Soud po prostudování žalovaným předložených dokumentů dospěl k závěru, že jejich zveřejněním by mohlo dojít k ohrožení či vážnému narušení činnosti policie, a proto přistoupil dle § 45 odst. 3, 4 s. ř. s., k jejich vyloučení z nahlížení.
30. Žalobce podáním ze dne 3. 6. 2020 jednak setrval na svých právních závěrech ve věci, a rovněž tak nesouhlasil s argumenty žalovaného, pro které by měly být dotčené listiny vyloučeny z nahlížení.
31. Na ústním jednání konaném dne 8. 6. 2020 právní zástupce žalobce trval na možnosti seznámit se s listinami doloženými do spisu žalovaným, neboť jinak bude zasažen na právu řádně se ve věci k důkazům vyjádřit. Na druhé straně žalovaný i osoba na řízení zúčastněná setrvali na požadavku odepřít žalobci možnost nahlížet do dotčených dokumentů. Soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (zejm. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 58/2016-45, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 2 As 31/2007-107, či ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101) a na základě principu proporcionality zvažoval způsob, jímž by zajistil ochranu věcného obsahu informací chráněných podle zvláštních zákonů a přitom v co nejmenší míře omezil procesní práva žalobce. Předsedkyně senátu konstatovala, že při vyžádání potřebné spisové dokumentace, byl žalovaný vyzván dle § 45 odst. 3 s. ř. s. k označení těch částí spisového materiálu, které obsahují utajované informace chráněné zvláštním zákonem či jiné informace chráněné podle zvláštních zákonů, což učinil. Zároveň poukázala na § 45 odst. 4 s. ř. s., ve znění účinném ode dne 1. 7. 2017, kde se uvádí, že *z nahlížení nelze vyloučit části spisu uvedené v odstavci 3, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem. Z nahlížení nelze dále vyloučit ani ty části spisu, do nichž měl účastník právo nahlížet v řízení před správním orgánem. Písemnosti*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nebo záznamy, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány odděleně mimo spis a na něž se nevztahovala ustanovení o nahlížení do spisu, lze poskytnout k nahlížení jen tehdy, pokud předseda senátu rozhodne, že tím nemůže dojít k obrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie. Před rozhodnutím si předseda senátu vyžádá vyjádření orgánu, který informace obsažené v těchto písemnostech nebo záznamech poskytl. Předsedkyně senátu tedy následně vážila, zdali žalobci s ohledem na charakter chráněných informací v dané věci poskytne k nahlížení i tyto listinné důkazy. Po prostudování listin shledala, že usnesení, kterým bylo rozhodnuto o odložení věci ze dne 29. 12. 2016, č. j. NCOZ-1670-249/TČ-2016-412102; jakož i usnesení, jímž bylo rozhodnuto o stížnosti poškozeného ze dne 6. 4. 2017, č. j. 2 NZN 215/2016 – 238; pokyn státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 20. 4. 2017; trestní oznámení doručené dne 25. 4. 2017 Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze; a kopie protokolu o nahlížení do spisu ze dne 20. 12. 2016 nemohou být zveřejněny, jelikož jsou v nich obsaženy informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, které se týkají předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, a jejich poskytnutí by ohrozilo práva třetích osob a současně též schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky. Přičemž zásadní je zároveň i skutečnost, že veškeré výše uvedené dokumenty jsou spolu natolik vzájemně obsahově provázané, že v nich obsažené jednotlivé konkrétní údaje podstatné pro trestní řízení jsou v nich rozvíjeny a doplňovány. Předsedkyně senátu zároveň dospěla k závěru, že pokud by došlo ke zveřejnění žalobcem požadovaných informací, a to i v anonymizované podobě, došlo by zveřejněním těchto informací k ohrožení činnosti orgánů činných v trestním řízení, neboť z nich lze dovodit způsob, jakým policejní orgány v dané kauze získávají důkazy, čímž by následně byla ztížena možnost orgánů činných v trestním řízení získat další poznatky; zveřejněním požadovaných informací by rovněž bylo zasaženo do ekonomické sféry osoby zúčastněné na řízení (informace obsahují popis jejich vnitřních mechanismů v rámci obchodní strategie a vedení sporu ze smlouvy o dodávce lokomotiv z roku 2004 se žalobcem). Předsedkyně senátu proto přistoupila na ústním jednání toliko ke sdělení podstatného obsahu dotčených listin. Konkrétně konstatovala, že v usnesení, kterým bylo rozhodnuto o odložení věci ze dne 29. 12. 2016, č. j. NCOZ-1670-249/TČ-2016-412102, byla popsána geneze sporu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, počínající uzavřením kupní smlouvy v roce 2004 o dodání lokomotiv, poté uzavírání řady dodatků k dané smlouvě, přes zahájení rozhodčího řízení mezi smluvními stranami až po vydání rozhodčího nálezu ve věci a podání žaloby osobou zúčastněnou na řízení k soudu na zrušení rozhodčího nálezu. K doloženému usnesení, jímž bylo rozhodnuto o stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti usnesení o odložení věci ze dne 6. 4. 2017, č. j. 2 NZN 215/2016 – 238, uvedla, že v něm Nejvyšší státní zastupitelství podrobně zopakovalo situaci okolo sporu žalobce a osoby zúčastněné na řízení, velmi pečlivě vysvětlilo právní povahu jednání kladeného za vinu žalobci a poukázalo na konkrétní skutečnosti, jež brání vzniku trestní odpovědnosti určitých osob v dané věci. Z protokolu o nahlížení do trestního spisu ze dne 20. 12. 2016 vyplývá, jaká konkrétní osoba, kterého dne, do spisu nahlížela a jaké konkrétní listiny si ze spisu ofotila. Dále v trestním oznámení doručeném dne 25. 4. 2017 Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze jsou zcela konkrétním, jednoznačným způsobem doplněny ty skutečnosti, které byly v předchozích usneseních orgánům činným v trestním řízení vytýkány jako chybějící pro právní posouzení sporných jednání jako trestných činů. A

pokyn státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 20. 4. 2017 obsahuje jednoznačně formulované konkrétní pokyny pro policejní orgán, co a jakým způsobem je zapotřebí z výše uvedeného trestního oznámení prošetřit a jak po procesní stránce v řízení nadále postupovat.

VIII.

Posouzení žaloby

32. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“)].
33. Žaloba není důvodná.
34. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
 35. Podle § 8a informačního zákona *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
 36. Podle § 11 odst. 6 informačního zákona *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.*
 37. Podle § 12 informačního zákona *všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.*
 38. Podle § 8a odst. 1 trestního řádu *při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka.*
 39. Podle § 8a odst. 2 trestního řádu *při poskytování informací podle odstavce 1 orgány činné v trestním řízení zvlášť dbají na ochranu osobních údajů a soukromí osob mladších 18 let.*
 40. Podle § 8a odst. 3 trestního řádu *orgány činné v trestním řízení informují o své činnosti veřejnost poskytováním informací podle odstavce 1 veřejným sdělovacím prostředkům; poskytnutí informací odeprou z důvodů ochrany zájmů uvedených v odstavcích 1 a 2. Vyhradí-li si v přípravném řízení státní zástupce právo poskytnout informace o určité trestní věci, může je policejní orgán poskytnout jen s jeho předchozím souhlasem.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

41. Žalobce předně namítal, že požadoval informace týkající se trestního řízení, které bylo v době podání žádosti skončeno, a že možnost obnovy trestního řízení nelze podřadit pod skutečnosti, které by měly dopad na schopnost orgánů činných v trestním řízení jednat, tedy pod výluky § 11 odst. 6 informačního zákona. Namítal rovněž, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, v čem je ve věci dána vysoká míra pravděpodobnosti obnovy trestního řízení.
42. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že prvostupňový správní orgán byl povinen informace vyplývající z provedeného trestního řízení poskytnout již na základě skutečnosti, že došlo k ukončení trestního řízení, ve kterém žalobcem požadované informace vznikly. Z jazykového znění zákonného ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona rozhodně nevyplývá žádné časové ohraničení doby, po kterou by orgány činné v trestním řízení nebyly povinny poskytovat informace z trestních řízení či naopak byly. Podstatným pro poskytnutí informací získaných v rámci trestního řízení je zjištění, že se nejedná o informace, jimiž by bylo možno ohrozit práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Správním orgánům tedy ani ukončením trestního řízení automaticky bez dalšího nevzniká zákonná povinnost poskytnout informace z proběhlého trestního řízení.
43. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55, ve kterém se v bodě [22] odvodnění právě k § 11 odst. 6 informačního zákona uvádí, že „[p]ředmětné ustanovení vylučuje poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajících, ukončeného nebo dokonce nezačatého trestního řízení. Předpokladem odeprání informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013 – 36). Rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace však musí být v tomto směru náležitě odůvodněné tak, aby z něj bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy.“ V dané věci žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zcela správně vyložil text § 11 odst. 6 informačního zákona, když konstatoval, že žalobcem požadované dokumenty mu nelze předložit, jelikož tyto obsahují informace způsobilé ovlivnit chování potenciálních podezřelých vůči důkazům v návaznosti na zjištěné kroky policejního orgánu způsobem, který by značně ztížil možnost získání dalších důkazních prostředků, což by ve svém důsledku vedlo k ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení vyhledávat a odhalovat trestnou činnost (viz strany 7 až 9 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí). Jak uvedeno výše nelze citované zákonné ustanovení vyložit tak, že okamžikem skončení trestního řízení je nutno bez dalšího zveřejnit veškeré informace v něm zjištěné. Soud v dané věci shodně se správními orgány shledal existenci předpokladu, že by poskytnutím žalobcem požadovaných dokumentů mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Soud má za nedůvodnou i námitku žalobce týkající se nedostatečného odůvodnění pravděpodobnosti obnovy trestního řízení, když žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí srozumitelným způsobem vysvětlil, že možnost obnovení trestního řízení je úzce spojena s tzv. nejasným podáním (tj. trestním oznámením), které je teprve orgány činnými v trestním řízení vyhodnocováno. Nicméně z trestního oznámení je zřejmé, že informace v něm obsažené se týkají předmětného trestního řízení a mají skutečně velmi

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vážný charakter; pokud by byly údaje v trestním oznámení potvrzeny, zajisté by měly zásadní dopad i na skončené trestní řízení. Přičemž v řízení o poskytnutí informací je vždy zapotřebí mít na zřeteli a pečlivě vážit text odůvodnění odmítavého rozhodnutí tak, aby z něj nebylo možné učinit a ani odvodit další zamýšlený postup orgánů činných v trestním řízení či umožnit konkrétní identifikaci osob.

44. Žalobce dále nesouhlasil s odepřením informací pro jejich vypovídací hodnotu o metodice postupu policie při prověřování trestné činnosti. Pokud žalobce upozorňoval na doplnění odůvodnění ze strany žalovaného s výtkou, že žalobce pak na rozšířenou argumentaci žalovaného nemohl v odvolání reagovat, soud zdůrazňuje, že rozhodnutí prvostupňového i druhostupňového právního orgánu ve správním řízení tvoří jeden celek. Tudíž žalovaný postupoval zcela správně, pokud ve svém rozhodnutí upřesňoval, upravoval a doplňoval předchozí odůvodnění učiněné prvostupňovým orgánem, např. na straně 9 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil otázku presumpce neviny, zásahu do dobré pověsti a dopadů rozhodnutí do ekonomické sféry dotčených právnických osob, spolu s korekcí názoru správního orgánu prvního stupně; dále se na straně 8 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal s námitkou, proč správním orgánem prvního stupně označený „seznam důkazů“ nelze žalobci poskytnout, když doplnil, že se nejedná o pouhý výčet důkazů, nýbrž z jejich soupisu lze dovodit vzájemnou časovou provázanost důkazů, která právě nese vypovídací hodnotu o metodice postupu policie při prověřování trestné činnosti, z čehož pak lze usuzovat na konkrétní pátrací postupy policie v dané věci (na jaké konkrétní důkazní prostředky se policejní orgán v dané věci zaměřuje, což pak může mít dopad na jednání podezřelých osob). Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, z něhož vyplývá, že povinný subjekt musí vždy vážit, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Jedině z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit. Nelze totiž odhlédnout od toho, že poskytnutím informace dle informačního zákona dochází fakticky k jejímu zveřejnění. Soud připomíná rovněž právní větu tohoto rozsudku, která zní: *„[p]ovinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení [§ 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím] pouze poté, co zváží, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Tou bude pravidelně zájem státu na tom, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Povinný subjekt vezme v potaz též ochranu práv a svobod druhých, např. obětí trestného činu (srov. § 8a odst. 1 trestního řádu).*
45. Soud nesdílí ani námitku nedostatečného zdůvodnění neposkytnutí informací ohledně způsobů získávání důkazů pro jejich utajení. V žalobou napadených rozhodnutích nebylo uvedeno, že by žalobci nebyly požadované informace poskytnuty z důvodu jejich označení za tajné. Naopak žalovaný logicky vysvětlil, že z informací, které žalobce požaduje, lze dovodit způsob, jakým policejní orgány získávají důkazy, jelikož obsahují kompletní výčet důkazů, zejména svědeckých výpovědí. Proto by poskytnutím informací ohledně provedených důkazů a z jejich časové provázanosti mohl žalobce zjistit konkrétní metodiku postupu policie při prověřování trestné činnosti. Žalobce by tak zjistil, na jaké konkrétní důkazní prostředky se při prošetřování dané věci policejní orgány zaměřují se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zvýšenou intenzitou. Žalovaný pak uzavřel, že takováto informace je způsobilá ve svém důsledku ovlivnit chování potenciálních podezřelých vůči některým důkazům v návaznosti na zjištěné kroky policejního orgánu, jako např. výslech osoby, způsobem, který by možnost získání dalších poznatků značně ztížil.

46. Žalobce dále namítal nesprávný právní výklad zásady presumpce neviny správními orgány a nesprávné posouzení možného zásahu do dobré pověsti zveřejněním požadovaných informací. Soud konstatuje, že s ohledem na zásadu presumpce neviny musí být informace, které jsou poskytovány, formulovány tak, aby z nich nevyplývalo, že osoba, jejíž vina dosud nebyla vyslovena pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu v trestním řízení, je pachatelem trestného činu. Správní orgány mají při poskytování informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení dále povinnost dbát na to, aby nebyla ohrožena práva třetích osob (§ 8a trestního řádu, § 11 odst. 6 informačního zákona). Soud přitakává žalobci i žalovanému, že formulace správního orgánu I. stupně nebyla v tomto ohledu nejvhodnější. Nicméně jak uvedeno výše žalovaný správně názor prvostupňového orgánu týkající se presumpce neviny na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí korigoval. Soud se ztotožnil i s posouzením otázky případného ohrožení dobré pověsti osoby na řízení zúčastněné provedené žalovaným na straně 8 až 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde totiž uvedl, že součástí žalobcem požadovaných dokumentů jsou i informace z vnitřního prostředí společnosti o formování obchodní strategie včetně případných rizik, nastavení partnerské spolupráce mezi společnostmi, strategie postupu v řízení atp., což jsou vše skutečnosti, na jejichž základě se vytváří ratingové hodnocení konkrétních společností a jejich závazků. Soud zdůrazňuje, že správní orgány správně dbaly na to, aby poskytnutím požadovaných informací nebyla porušena zásada, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen, ani jinak zasaženo do práva na ochranu pověsti třetích osob, popř. do jiných práv těchto dotčených osob. Soud tedy nesdílí námitky žalobce směřující proti nesprávnému výkladu právní zásady presumpce neviny a ani proti nesprávnému posouzení možného zásahu do dobré pověsti právnických osob zveřejněním žalobcem požadovaných informací.
47. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že by poskytnutím informací mohlo dojít k zásahu do ekonomické sféry údajného poškozeného. Soud se však ztotožňuje s vypořádáním otázky případného zásahu do ekonomické sféry údajného poškozeného v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný totiž náležitě odůvodnil, v čem spočívá hrozba zásahu do ekonomické sféry údajného poškozeného (osoby na řízení zúčastněné), když jak uvedeno výše na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil provázanost mezi poskytnutím informací z vnitřního prostředí společnosti s následným možným negativním ekonomickým dopadem na jeho hospodaření.
48. Soud vyhodnotil shodně se správními orgány i otázku případného zásahu do práva na ochranu soukromí žalobou napadeným rozhodnutím, jakož i s důvody, pro které by zásahu do práva na ochranu soukromí nebylo možné předejít vyloučením příslušných částí požadovaných informací (viz strana 5 – 7 odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a strana 10 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí). Pokud jde o naplnění účelu práva na informace, soud konstatuje, že správní orgány před omezením práva na informace správně posuzovaly, jaké všechny zájmy by byly poskytnutím informací ohroženy. Ačkoliv omezení práva na informace z probíhajícího trestního řízení, zejména v jeho přípravné fázi, bude spíše pravidlem než výjimkou (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55), správní orgány přesto dostatečně posoudily, zda by v konkrétní věci požadované informace nebylo možné poskytnout, popřípadě zda by postačovalo vyloučení právě a pouze těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje, a vážily zájem na poskytnutí informací s dalšími chráněnými zájmy. Soud dodává, že smyslem a účelem práva na informace je veřejná kontrola výkonu státní moci (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10), přičemž zejména s přihlédnutím k osobnímu zainteresování žalobce ve sporu s osobou zúčastněnou, není soud přesvědčen o tom, že by výkon veřejné kontroly byl skutečně jedinou motivací žalobce k podání žádosti o informace.

49. Žalobce závěrem namítal, že žalovaný nesprávně posoudil možnost postupu podle § 12 informačního zákona. Soud uvádí, že z § 12 informačního zákona vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celého dokumentu, ale toliko důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Soud shledal, že správní orgány jednoznačně zjistily nezbytnost a konkrétní důvod vedoucí k omezení práva na takovouto informaci a posoudily, zda by omezením tohoto práva nedošlo k nepřiměřenému ohrožení zájmů chráněných jinými předpisy či zásahu do práv jiných osob. Dospěly přitom k závěru, že nejen že by z poskytnutých informací i po vyloučení údajů identifikujících osobu zúčastněnou bylo seznatelné, že se týkají právě této osoby, ale takto poskytnuté informace by rovněž ohrozily schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost a stíhat trestné činy. Soud se k uvedenému již vyjádřil výše, a proto na tomto místě pouze shrnuje, že se ztotožňuje s žalovaným, že postup podle § 12 informačního zákona nebyl v daném případě možný. Soud se se žalovaným ztotožňuje taktéž v tom, že tyto informace nelze účinně anonymizovat, neboť nejen žalobce, nýbrž i jakékoliv další osoby by z nich i po provedené anonymizaci mohly dovodit, že se jedná o informace týkající se právě osoby zúčastněné, a to včetně popisu jejích vnitřních mechanismů. Přičemž již toto samotné by bylo způsobilé zasáhnout do ekonomické sféry osoby zúčastněné, resp. údajného poškozeného.
50. Lze uzavřít, že v dané věci nebylo možné poskytnout žalobci požadované informace na základě výjimky zakotvené v § 11 odst. 6 informačního zákona a § 8a trestního řádu, jelikož by tím byla ohrožena práva třetích osob, a rovněž tak i schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat, odhalovat a stíhat trestnou činnost. Postup žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, který odmítl poskytnout žalobci požadované informace, tak soud považuje za správný.

VIII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

53. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. června 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu